

Pròleg

Era l'any 1980, recent constituït el primer Parlament de Catalunya després de la llarga nit de la dictadura franquista, quan em vaig trobar amb en Vicenç Capdevila, ell com a portaveu del Grup d'UCD-Centristes de Catalunya i jo del PSUC. Érem cinc portaveus que ens havíem d'encarregar d'organitzar la posada en marxa de la legislatura, començant per la "feixuga i polèmica" tasca d'atribuir els escons a l'hemicicle. Des d'aquell moment, va començar una llarga i fructífera amistat. Va ser aleshores que vaig anar coneixent parts de la biografia d'en Vicenç, com les que s'expliquen en aquest llibre, com, per exemple, la seva dedicació i empenya cultural, que apropava el saber i les arts a la població, o la de consciència cívica, fins i tot al límit del marc legal del règim anterior, com quan la Dolors Calvet –diputada a les corts que acabaren sent constituents– m'explicava com ell, com a alcalde, havia ajudat la gent de moviments i partits democràtics a la clandestinitat.

Segurament de totes les activitats desenvolupades com alcalde, la que té una resultant molt més transcendent és la de la garantia d'un urbanisme humà i de qualitat. Es sabut el procés de construcció i també de

certa especulació que es va conèixer a Catalunya a cavall de l'arribada de migració provinent d'Espanya, especialment a l'entorn del que anava creixent com conurbació metropolitana de Barcelona. L'Hospitalet es de ben segur un dels exemples més esclatants. Doncs be, en Vicenç Capdevila va demostrar valentia i rigor com alcalde quan va impulsar un control rigorós dels projectes aconseguint en casos importants, com Bellvitge, que l'urbanisme fos plantejat al servei de les persones i no pas del benefici especulatiu.

Com a parlamentaris, vàrem coincidir en gran quantitat de ponències i treballs legislatius que avui encara perduren. És un honor per a mi subratllar com ell va proposar esmenes a la Llei de creació del Síndic de Greuges de les quals ens beneficiem avui per a una millor eficiència de la institució de garantia dels drets, com ara la referència als ens locals. Ell era, i és, un gran defensor de la proximitat de la democràcia, i va expressar una gran atenció a la relació i l'intercanvi directe dels ens locals amb la figura del Síndic, dimensió que jo avui continuo amb l'afany d'aprofundir-hi.

Més endavant hem estat, i som, companys en les tasques d'impuls de la fundació

Ulls del Món. És sabut que les condicions de la meua retina em van fer anar a parar a les mans del Dr. Borja Corcóstegui, segurament el millor retinòleg d'Europa i un dels millors del món, segons em va assegurar el degà de la facultat de la Universitat d'Stanford, als Estats Units. I, en tornar d'un viatge als camps del Sàhara Occidental, on m'havia acompanyat i s'havia posat a operar *in situ* i havia retornat la visió a més de quaranta persones, vàrem decidir crear la fundació. Avui som presents a Moçambic, a Bolívia i a Mali, a més dels camps de refugiats de les Nacions Unides del Sàhara, on ajudem a formar oftalmòlegs i personal sanitari, a dotar consultes i quiròfans amb material avançat, a crear tallers d'òptica... En definitiva, a assegurar que ells, els autòctons, arribin a garantir la salut ocular gratuïta a totes les capes populars de la societat. En Vicenç em va acceptar, només demanar-li-ho, de col·laborar en el comitè executiu, i després va passar a ser el secretari del patronat ajudant al bon govern de la institució. Ell ja ha anat a diversos escenaris del treball assistencial i solidari i ha ajudat a consolidar quelcom que produeix un canvi vital a moltíssimes persones que tornen a veure-hi.

I també vull destacar com, conjuntament, hem treballat per defensar l'equilibri territorial i el medi ambient en una comarca tan extraordinàriament bonica com la Cerdanya. Fa molts anys que es va intentar la barbaritat de transformar l'aeròdrom esportiu de Das i Fontanals en un aeroport de recepció d'avions de passatgers per dur turistes cap a les estacions d'esquí d'Andorra, fora-

dant les muntanyes del final de la vall de la Llosa per empalmar amb Grau Roig. Era un intent que comportava espatllar la Cerdanya i la seva vall més natural i profunda, com és la de la Llosa. Vàrem constituir una associació, Ceretània, i vàrem mobilitzar energies cíviques amb les quals vàrem aconseguir aturar el projecte. Ara fa pocs mesos sembla que s'ha despertat de nou un afany desmesurat de transformar l'aeròdrom, més enllà de les legítimes necessitats esportives, sense haver garantit encara l'equilibri i el mesurament d'impacte de les activitats que s'hi duen a terme. En Vicenç torna a estar a primera línia, presidint una renascuda Ceretània, per fer defensar un patrimoni col·lectiu de tot Catalunya.

És a la Cerdanya on de vegades jo havia "enredat" en Vicenç i els seus fills a emprendre excursions, de vegades sense gaire camí, per explorar valls i boscos, i cims. I, amb raó, rebia certes queixes per les formes costerudes que els feia afrontar. Però ell, de mena, és explorador, com ho demostra amb la seva activitat viatgera constant, que l'ha dut fins als límits més llunyans del planeta i amb una curiositat geogràfica cultural envejable.

Per tot això, us animo a llegir aquest llibre, on descobrireu amb testimoniatge de primera mà i en primera persona un Vicenç que agafa embranzida per assolir els objectius que es proposa en benefici dels altres. Que en gaudiu, tot agraint l'oportunitat.

Rafael Ribó

Novembre 2016